

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 3603

гр. Варна, 29.09.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и девети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ирена Н. Петкова

Членове: Наталия П. Неделчева
мл.с. Симона Р. Донева

като разгледа докладваното от мл.с. Симона Р. Донева Въззивно частно гражданско дело № 20223100501986 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 274, ал. 1, т. 1 ГПК.

Образувано е по частна жалба, депозирана от Д. Д. Г., чрез адв. П. С. срещу определение № 8381 от 2.08.2022 г., постановено по гр. д. № 7906/2022 г. по описа на Районен съд – Варна, с което е прекратено производството по делото, на основание чл. 130 ГПК.

В жалбата се излагат доводи за неправилност на обжалваното определение поради постановяването му в нарушение на материалния закон и съществено нарушение на съдопроизводствените правила. За неправилен намира извода на съда, че сумите следва да бъдат заплатени на ЧСИ, а не на ищцата, доколкото представлявали разноски, платими от длъжника, като изключение от правилото на чл. 79, ал. 2 ГПК и чл. 34 ТТРЗЧСИ. Излага подробни доводи по същество на спора. Счита, че е активно процесуално легитимирана да предяви иска по чл. 526, ал. 2 ГПК. Намира, че след овластяването ѝ от ЧСИ, разноските за извършване на заместимото действие не се дължат на ЧСИ по изпълнителното дело, доколкото последният няма да извършва принудително посоченото действие. Позовава се на разпоредбата на чл. 526, ал. 2 ГПК, според която вискателят има право да поиска длъжниците да бъдат осъдени предварително да внесат сумата, необходима за извършване

на действието. Моли за отмяна на определението.

Предвид етапа на производството, препис от частната жалба не е връчван.

Частната жалба е депозирана в срок, от легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, същата е основателна по следните съображения:

Производството по гр. д. № 7906/2022 г. по описа на Районен съд – Варна е образувано по предявен иск от Д. Д. Г. за солидарно осъждане на Т. Н. Г. и Г. Й. К. да ѝ заплатят сумата от 10 000 лв., представляваща разноси, необходими за изпълнение на действията по премахване на незаконни строежи, за които ответниците са осъдени с влязло в сила решение по гр. д. № 1749/2015 г. по описа на ВРС, които действия са предмет на принудително изпълнение по изп. дело № 20207180400913 по описа на ЧСИ Станимира Данова с рег. № 718 в КЧСИ, на основание чл. 526, ал. 2 ГПК.

В исковата молба се излагат доводи, че ищцата, е взыскател по изпълнителното дело. Сочи, че е била оправомощена от ЧСИ да извърши замествимите действия по премахване на строежите за сметка на длъжниците, на основание чл. 526, ал. 1 ГПК.

С разпореждане № 21855 от 22.06.2022 г. на ищцата са дадени указания да наведе твърдения във връзка с искането ѝ за солидарно осъждане на ответниците да заплатят лично на нея разноските по принудителното изпълнение, като съобрази разпоредбата на чл. 526, ал. 2 ГПК, според която искането е за предварително внасяне на разноси по изпълнителното дело, да формира петитум, да посочи банкова сметка на съдебния изпълнител, по която да бъде преведена сумата, както и да представи преписи от исковата молба.

В съдебноопределения срок с уточнителна молба от 20.07.2022 г. е формулиран петитум, като е посочено, че разходите следва да бъдат

заплатени лично на нея, а не по сметка на ЧСИ, доколкото последният не е страна по делото. В допълнение посочва, че предметът на образуваното изпълнително дело не касае изпълнение на парично вземане.

С обжалваното определение е прекратено производството поради недопустимост на иска, по съображения за липсата на основание длъжникът да бъде осъден да заплати разноските по изпълнението направо в полза на оправомощения вискател.

По съществото на спора, настоящият съдебен състав достигна до следните правни изводи:

В разглеждания случай е предявен иск с правно основание чл. 526, ал. 2 ГПК. За наличието на положителните процесуални предпоставки, респ. за отсъствието на отрицателни такива, съдът следи служебно.

В разпоредбата на чл. 526, ал. 1 ГПК е предвидено, че когато длъжникът не изпълни едно действие, което е осъден да извърши и което действие може да бъде извършено от друго лице, вискателят може да иска от съдебния изпълнител да го оправомощи да извърши действието за сметка на длъжника. Според ал. 2 вискателят може да поиска от съда длъжникът да бъде осъден да внесе предварително сумата, която е необходима за извършване на действието.

В практиката на касационната инстанция се приема, че само лице, което има качеството на вискател, може да иска от съдебния изпълнител да го оправомощи да изпълни действието, което длъжникът отказва да извърши доброволно, а от съда - да осъди длъжника да внесе предварително сумата, необходима за извършване на това действие /така Определение № 308 от 18.06.2012 г. на ВКС по ч. гр. д. № 257/2012 г., I г. о., ГК/. Искането по чл. 526, ал. 2 ГПК се прави в условията на висящ изпълнителен процес

В разглеждания случай, ищцата има качеството на вискател по образуваното изпълнително дело, който е овластен от страна на ЧСИ по реда на чл. 526, ал. 1 ГПК.

Разпоредбата на чл. 526, ал. 2 ГПК следва да бъде систематично тълкувана във връзка с ал. 1 от същата. Доколкото чл. 526, ал. 1 ГПК визира

хипотеза, при която ЧСИ овластява лично вискателя да извърши действието за сметка на длъжника, то следва да се приеме, че при последващо предявен иск по чл. 526, ал. 2 ГПК, законодателят не е предвидил изрично изискването сумата, предмет на осъдителния иск да се заплаща по сметка на съдебния изпълнител. Затова и доколкото изрично не е направено разграничение в разпоредбата на чл. 526, ал. 2 ГПК дали претендираната сума следва да бъде заплатена директно по сметка на вискателя или на вискателя по сметка на съдебния изпълнител, то подобно не следва да бъде поставяно и при преценка за предпоставките за допустимост на иска.

Действително в доктрината и в съдебната практика се приема, че разноските на вискателя за извършване на дължимото заместимо действие по реда на чл. 526, ал. 1 ГПК представляват разноси по изпълнението по чл. 79, ал. 1 ГПК, които се определят и събират от ЧСИ в рамките на образуваното изпълнително дело /така Сталев, Ж. и колектив, Българско гражданско процесуално право, 2020, с. 1254 и решение № 1314 от 1.03.2018 г. по в. гр. д. № 14667/2017 г. на СГС/. Законосъобразното упражняване на посочените правомощия на съдебния изпълнител се предпоставя на първо място от представяне на доказателства от вискателя за плащане на разноските, тъй като вземането за разноси възниква само по отношение на действително направени разходи от страната. Същите обаче касаят различна от настоящата хипотеза, а именно: на вече реализирани и доказани от страна на вискателя разноси по повод на осъществено заместимо действие, за което последният е бил овластен, а не касаят хипотезата на предявен иск по чл. 526, ал. 2 ГПК за осъждане на длъжника предварително да заплати на вискателя сумата, която му е необходима за последващото осъществяване на заместимото действие.

Отделно от това, следва да се съобрази и обстоятелството, че след оправомощаване по чл. 526, ал. 1 ГПК ЧСИ не дължи активно поведение по извършването на заместимото действие - в случая премахване на незаконен строеж, а дължи единствено проверка за законосъобразността на искането на вискателя за оправомощаване. В производството не са изложени доводи за влизане в сила на постановлението по чл. 526, ал. 1 ГПК, като след този момент изпълнението, респ. и преценката дали то да бъде предприето изобщо, попада изцяло в ръцете на вискателя и ЧСИ не дължи никакви активни действия по изпълнението.

Последващо предприетата съдебна защита по реда на чл. 526, ал. 2 ГПК се явява допустима доколкото ищцата притежава процесуалноправна легитимация да инициира производството за осъждане на длъжниците да ѝ заплатят сумата, дължима за извършване на заместимото действие, за осъществяването, на което длъжниците бездействат.

С оглед горното, следва да се приеме, че предявеният осъдителен иск се явява допустим. Затова и обжалваното прекратително определение се явява неправилно и като такова следва да бъде отменено, а делото-върнато за продължаване на последващите съдопроизводствени действия.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 8381 от 2.08.2022 г., постановено по гр. д. № 7906/2022 г. по описа на Районен съд – Варна.

ВРЪЩА делото на Районен съд – Варна за продължаване на съдопроизводствените действия.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____